

Hálaadó Harangszó

2010. augusztus 22. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA XI. évf. 2 szám

A KÁLVIN-ÉVEK megemlékezéseihez csatlakozva egy-egy – Kálvin művéből vett – idézettel tisztelgünk a nagy reformátor előtt: „Amikor megjelenik szemünk előtt a kenyér, amely Krisztus testét jelenti, azonnal arra a hasonlatra kell gondolnunk, hogy amint a kenyér táplálja, élteni, fenntartja a testi életünket, ugyanúgy eledele és

biztosítéka a lelki életünknek Krisztus teste. Amikor a bort látjuk, mint az Ő vérének jelképét, akkor arra kell gondolnunk, milyen haszna van a bornak a testünk számára, - avégből, hogy lelkileg ugyanazt a hasznat tulajdonítsuk a Krisztus vérének. Vagyis, hogy erősít, felüdít, megvidámít.” (Istitutio 150.)

ORSZÁGÉPÍTŐK – MA Olvasandó: Efézus 6,10-20

Augusztus 20-án államalapító szent királyunkra és az államalapítás csodálatos munkájára emlékezünk. Az emlékezésnél azonban sokkal többet kell és szabad tennünk. Éspedig azért, mert a Szent István által létrehozott Magyarország elsősorban nem történelmi emlék, amire visszatekintünk és elmélázunk rajta. Bár megtörve, megfogyva, sokszor cserben hagyva, sokszor önfia vágta sebektől vérezve, de ma is élő, létező valóság: ma is fennálló ország. Mi ezért hálásak vagyunk a történelem Urának, másokat meg éppen eléggé bosszant, hogy ezek a magyarok még mindig megvannak, országuk még mindig – európai nagyhatalmakat megszégyenítve – áll és él.

Szóval ma nem emlékezésre hívlak titeket! Emlékezzenek csak azok, akik megvonják a vállukat, és azt mondják: „több mint ezer éve volt...” Emlékezzenek csak azok, akik szerint minden elmúlt, letűnt a dicsőség, elmúltak a lehetőségek. Én ma munkára hívlak benneteket! Szokott keresztyén kifejezéssel élve: szolgálatra. Pál apostol szavaival: harcra!

Tudjuk, hogy mennyi harc, küzdelem, háború vette körül a születő magyar királyság bölcsőjét. Ezek a harcok tipikusak voltak: külső ellenségekkel szemben kellett megvívni, illetve belső harcokat kellett folytatni. Azt is tudjuk, hogy ezek a harcok végigkísérték elmúlt ezer évünket. És ki az a naiv, aki azt gondolja, hogy ma nincsenek küzdelmek, amelyeket akár egyen-egyenként, akár közösségként ne kellene megvívniunk? Ki az, aki azt gondolja, hogy neki nem kell semmit tennie, nem kell felvállalnia semmit, mindent csináljanak mások? Ki? Nos hát, ilyenek sajnos – sokan vannak!

Pál az egykoriakat, maiakat is arra figyelmezteti, hogy „erősödjétek meg az Úrban... öltsetek magatokra az Isten

fegyverzetét... a mi harcunk nem test és vér ellen folyik.” Mit állít ezzel az apostol? Először: harcunk van. Másodszor: nem testi erővel kell megvívniunk. Harmadszor: emberi erő kevés hozzá! Világos és nyílt beszéd. Aki érti: vállalja fel! Aki meg akar állni, meg akar maradni, aki életét biztos alapokra akarja helyezni, annak ezért mindig küzdenie kell! Az apostol korabeli széteső világban Jézus Krisztus által egy új élet, új világ kezdett épülni. Mind egyénileg, mind gyülekezeti szinten ezer támadás érte a keresztyéneket. De állhatatosságuk, világos látásuk, elkötelezettségük bátyáin megtörték a támadások. Hogyan? Ők maguk személyesen új életet kezdtek. Új értékrenddel, új hitvallással, új indítatásokkal. Jézus Krisztus evangéliumával és a Lélek erejével. Először tehát egyes életek születtek újjá. Az apostol katonai képeinél maradvá: a katonák egyenként felvették szerelvényeiket. Sok-sok ezer, milliónyi ember. De ez így kevés! Amikor „felkészültek” – akkor seregbe álltak! Nemcsak egyéni életükben, de együtt is építették az új világot. A történelmi korban az örökkévalót: az Isten országát. Ma ugyanez a feladatunk. Az adott történelmi korban és keretek között egyénileg és közösen is: új világot építeni!

Hogyan? Most hadd ugorjam át az apostol jól ismert szavait az Isten fegyverzetéről (esti istentiszteleteinken a közelmúltban úgyis részletesen végigvettük azokat). Inkább az utolsó szavakra figyeljünk! Pál arra kéri a keresztyéneket, hogy imádkozzanak mindenkiért, még őerte is. Azért, hogy „adassék nekem az ige... hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát... hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, amint kell.” Nos, ez a válasz arra, hogy hogyan? A mi új életünk, keresztyénségünk, új értékrendünk, egymást vállaló, a világért küldetésben járó elkötelezettségünk nem a semmiből alakult ki. Isten ígéje,

az evangélium ragadott meg minket, és a Szentlélek tette élővé bennünk Isten szavát. Mi tehát ennek alapján épültünk újjá. Ezen állva nem veszünk el. Ezért kéri az apostol, hogy mindig kapjon ígét és bátorságot az igehirdetés szolgálatához. Mert az képes egyedül – testi harc, erőszak nélkül, újjá tenni és megtartani az életet.

KONFIRMÁCIÓ

A pünkösdt megelőző vasárnapon a 60 évvel korábban konfirmáltak vettek részt ünnepi istentiszteleten. (Erről pünkösdi számunkban emlékeztünk meg) Pünkösds első ünnepén – hagyományainkhoz híven - a délutáni istentiszteleten történt az ünnepélyes fogadalmátétel. Ekkor visszatértünk a közel fél évszázaddal ezelőtti hagyományunkhoz – Gerecsei Zsolt nagytiszteletű úr javaslatára -, hogy a konfirmandusok ne a hetedik, hanem a nyolcadik osztály befejezése után tegyenek fogadalmat. A következő fiatal testvéreink tettek tizenhárom ünnepélyesen fogadalmat és vettek úrvacsorát ezen az istentiszteleten: Kulhanek Zoltán, Szőnyi Károly, Blahó Bence Lajos, Tóth Martin, Kutak Richárd Bence, Somogyi Georgina, Simon Csilla, Rosta Virág, Nánai Dzsulietta, Szabados Lili Zoé, Horváth Alexandra Mónika, Ásó Adrienn és Godena Ildikó.

Pünkösds második napján, a délutáni istentiszteleten az 50 évvel korábban konfirmáltak erősítették meg korábbi fogadalmukat. A résztvevők nevében Csöbönyi Imre szólt a gyülekezet tagjaihoz:

Kedves Testvérek!

Mindannyiunk nevében elmondhatom, hogy műemlék templomunk harangszavát hallva, amikor most 50. évi jubileumi ünnepségünk alkalmából Gerecsei Zsolt nagytiszteletű úr vezetésével átléptük a templom küszöbét, csodálatos érzések kavargtak bennünk. Felidéződtek a régi emlékek, akkori megatartásunk, meg természetesen az akkori korunkhoz tartozó viselkedésünk emlékei is. Meg az az öröm, hogy a régi hangulatban, a társakkal együtt a régi formában vagyunk együtt.

50 évvel ezelőtt – amikor konfirmálkoztunk -, nem volt könnyű helyzetben – a többi felekezethez hasonlóan – a református egyház sem. Az akkori rendszerben az egyház léte is bizonytalanak tűnt, - de ahogy hinnünk kellett volna -, az egyház és a templom megmaradt. Megmaradt, mert erős alapokra építették, képletesen is, hiszen, mint a régészeti feltárások is bizonyították, korábban védelmi funkciót is ellátott. De úgy érezzük, még erősebb alap volt a HIT, az ácsi reformátusság akarata és kitartása egyházuk mellett, és ma már a megye egyik legnagyobb református közössége él itt. Elmondhatjuk, bár az eltelt idő nyomot hagyott rajtunk, és létszámban megfogyatkozva állunk itt, hiszen 50 évvel ezelőtt 31-en voltunk, de a hitoktatásban és a konfirmálkozásakor kapott útmutató, a hitünk vállalása eredményes életre készítette fel minket. Teljes életet élhettünk, ki-ki családot alapíthatott, születtek gyermekeink, unokáink; néhányunknak dédunokája is van. Az, hogy az élet különböző területein megfeleltünk hivatásunknak, jórészt egyházunknak, a fél évszázada történt konfirmálkozásunknak köszönhető, hiszen mi itt jó alapokat kaptunk. Örömmel tanultuk, hogy az ácsi reformátusok szerepe településünk történetében is meghatározó volt. Az egyház történetéből megismerhettük, hogy a törökök uralma alatt elpusztult települést a Duna túlpartjáról érkező reformátusok népesítették be. Az újraépült településen meghatározó szerepük volt, nem csak

Pál szavait lelkipásztorként én is a szívetekre helyezem: értem is imádkozzatok, hogy adassék üzenet és adassék bátorság a szolgálatokhoz. De én is imádkozom azért, hogy a ti életetekben is legyen üzenet a világ felé. Épüljenek új egyéni életek, és új közösség, új ország. Ámen.

Gerecsei Zsolt lelkipásztor

a gyülekezeti vezetést végezték, hanem a település életét is ők irányították. Az egyház történetéből szintén tudhatjuk, hogy nem volt könnyű a reformátusok élete, hiszen megalakulásától kezdve üldöztetésben volt része az egyháznak és vezetőinek egyaránt. Gondoljunk csak a gályarabságra ítélt Komáromi Sülye István lelkipásztor tragikus életútjára, melyből végül is Isten segítségével kiszabadult. Ennek is örülhetünk, meg annak is, hogy az ácsi egyházközség dunántúli református püspököt is adott dr. Antal Gábor személyében.

Mi is szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy bennünket is kiváló lelkipásztor, nagytiszteletű Körmenyi Lajos oktatott hitünk alapjaira, aki korának szintén kiemelkedő lelkésze volt. Megillette a régi titulus: „Tiszteletes Tudós”. Hazai és külföldi akadémiákon tudatosan készült a lelkészi szolgálatra.

Nagy szeretettel és szorgalommal tanított. Megismertetett bennünket élettörténetének egyes részeivel. Bizony voltak benne nehezen megélhető szakaszok. De Isten megsegítette, a kegyetlen orosz hadifogságot annak minden nehézsége ellenére hite által el tudta viselni. Mondása most is a fülünkbe cseng: a hit erőt ad mindenkinek a szinte elviselhetetlen körülmények eltűrésére is. Felhívta figyelmünket a tanulás és a nyelvtanulás fontosságára. Ő több nyelven beszélt. Gyakran előfordult, hogy tanítványainak könyvet nyomott a hóna alá: „Vidd, olvasd, okosodj!” Ő igazán tudta, hogy a tudás megtérül. Akik megfogadták tanácsait, könnyebben boldogultak az akkori nehéz, majd a későbbi életük során is. Fájdó szívvel emlékezünk rá, tiszteletünk és kegyeletünk jeléül megkoszorúztuk sírját Tatán a temetőben.

Kedves Testvérek!

Ha a jelent nézzük, láthatjuk, jó kezekben van a gyülekezet ifjúsága, hiszen nagytiszteletű Gerecsei Zsolt és nagytiszteletű Gerecsei Judit személyében olyan lelkészek szolgálnak, akikre egyházközségünk és településünk is büszke lehet. Munkásságuk nyomán örömmel vettük tudomásul, hogy tegnap, pünkösds vasárnapján jelentős számú fiatal konfirmálkozott, s reméljük, hogy 50 év múlva ők is szeretettel emlékeznek meg hitoktatásuk körülményeiről, önálló egyházi életük elindításáról és az abban segítőkről. Az is örömmel tölthet el bennünket, hogy mi a konfirmációs fogadalmátételünket egy már idős lelkipásztor előtt tettük, most pedig egy fiatal teológus, a legátus is jelen van, s ez jelzi a folytonosságot egyházunk életében.

Végezetül megköszönöm kedves Testvéreimnek, hogy velünk együtt részt vettek ezen a számunkra jubileumi ünnepi istentiszteleten, melyen hálát adhattunk Istenünknek, hogy eddig megsegített bennünket. Kérjük, hogy továbbra is legyen velünk, segítsen, hogy tíz év múlva itt ismét hálát mondhassunk egy ünnepi istentiszteleten.

Isten áldását kérjük az ácsi egyházközség valamennyi tagjára!

Áldás, békeesség!

A MINDENNAPI KENYERŰNK

A korábbi években megszokotthoz képest az idén nehezebb körülmények között kezdődött az aratás. A hosszúra nyúlt tél után későn jött a növények fejlődését kedvezően segítő jó idő, azután előbb szárazság, majd szünni nem akaró csapadékos időjárás következett. Az ország egyes részein árvíz borította a termést, sőt egyes településeket, másutt több lakóépületet is; jelentős területen víz fedte a talajt, másutt a földre dőlt a sok esőtől elnehezült gabona.

Az emberek között ez okozta a leggyakoribb beszédtemát, aggodalmat: - „Mi lesz velünk? Nem lesz kenyérünk! Minket már ver az Isten, annyi minden ellenünk van!”

Sajnos, hajlandók vagyunk elfeledkezni a tanításról: „Ne aggodalmaskodjatok!”. Elfelejtjük, vagy nem bízunk eléggé imádkozásunkban gyakran elmondott kérésünkről: „Mindennapi kenyérünket add meg nekünk...!” Tudnunk, hinnünk kell, hogy Istennek nem célja, hogy verjen, büntessen bennünket. Hiszen mi valamennyien bűnös emberek vagyunk. Ő gyermekeivé fogadott bennünket, szeretetéről, a bűnbocsánatról szent Fia halálával és feltámadásával győzött meg. Erről nem szabad elfeledkeznünk sohasem.

Ezek a gondolatok gyakran felmerültek ezen a nyáron, a beszélgetések és a híradások sem engedték felejtetni. Végiggondoltam a búzaszem „életét”. Összel, meghatározott időben a vetésre előkészített talajba kerül. A hideg, nedves talajba. Ott kicsírázik, a régi mag elhal, új élet fejlődik, elvisel hótakarót vagy annak a hiányát; és a tavaszi olvadás után egyre növekedik, szárba szökik,

kalászt hoz, benne új magokat. A magokat liszté őrlik, abból lesz a kenyérünk. Ez a termés évente hol több, hol kevesebb. De a szakemberek által közzé tett híradások is ismertetik, ebben az évben is elég lesz. Elég a testnek a mindennapi fizikai munka végzéséhez.

A kenyérgabona termésének mennyisége az évszázadok folyamán állandóan a figyelem középpontjában szerepelt. A ritkán előfordult rossz termés éhínséget, sok szenvedést okozott. A termelés valamennyi fázisa nehéz munkával járt. Az aratás, betakarítás és a cséplés munkamenetét néprajzi feljegyzések, ezen kívül képek, irodalmi alkotások is őrzik. Nem véletlen, hogy csak a „kenyér” címszónál 69 mondatot sorol fel a Magyar szólások és közmondások c. könyv. Ma, mikor nagy teljesítményű gépek segítik a termelés folyamatát majd a betakarítást, ma is embert próbáló nehéz munkát kíván az, hogy meglegyen a mindennapi kenyérünk.

Bízunk arra gondjainkat, Aki az ötezres tömeget öt kenyérrel és három hallal is meg tudta vendéglenni. Tudnunk kell azt is, hogy lelkünknek még inkább szüksége van kenyérre, nem búzából süttötre. Ehhez a kenyérhez történik a veteményezés az istentiszteleteken, bibliaórákon, iskolai hittanórákon, hittanos táborban és kirándulásokon. Magvetés a Biblia olvasása, de életmódunk is ide tartozik, ha másként nem, hát talaj-előkészítésként.

„Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg...” (Jn 6,35), hív bennünket Jézus. Járuljunk hát hozzá reménységgel, hittel!

Héregi Kálmán

RENDAHAGYÓ ADOMÁNYOK GYŰLEKEZETÜNKNEK

Szeptemberben tartják a Kulturális Örökségvédelmi Napokat, ezek kapcsán két kulturális örökségünkről számolhatunk be gyülekezetünk tagjainak.

Még tavaly kereste meg gyülekezetünket a Tatán élő idős úr, Péntek Sándor, aki Szily György egykori rektortanítónk unokája. Szándéka az volt, hogy tetemes könyvtárát (több száz kötet) gyülekezetünknek adományozza, kifejezve ezzel háláját a szülőföld felé. A vele való személyes találkozás során, melyen gyülekezetünk gondnokaival és Szentirmai presbiter úrral vettünk részt, e szándékát nyomatékosan megerősítette, sőt előjáróban egy Vizsolyi Biblia hasonmás kiadást és általa írt könyveket adományozott. A presbitérium örömmel fogadta a tervet, és ez év tavaszán elkészült a lelkeszi hivatalba a nagyméretű könyvespolc. Molnár László gondnok úr „két fordulóban” szállította ide a bedobozolt könyveket. A nyár folyamán többé-kevésbé rendszerezve kerültek a polcokra, terveink szerint később Héregi Kálmán presbiter testvérünk és Meszlényi-Mali Beáta gyülekezeti tagunk szakszerűen katalogizálja az anyagot. A könyvek alapvetően három kategóriába oszthatóak: szépirodalom, egyetemes és magyar történelem, egyetemes és magyar népköltészet. Különleges értéke a „könyvtárnak”, hogy több muzeális értékű kiadvány is található benne, eredeti kiadásban. Az így örökségül kapott könyvtár szellemiekben gazdagítja gyülekezetünket, természetesen bárkinek megtekinthető, és használható is. Valamit visszaidéz gyülekezetünk egykori szellemi gazdagságából, hiszen több világszerte elismert tudós lelkipásztor és tanító

hordozta itt az évszázadok alatt a tudás és kultúra fáklyáját.

A másik közelmúltban kapott kulturális örökségünk helytörténeti, honismereti szempontból jelentős. Ugyancsak az elmúlt évben ajánlotta fel Takács Ernőné testvérünk édesapja, Farkas Viktor bognármester hagyatékát. Az egykori műhelyből maradt szerszámok, felszerelési tárgyak (gyalupad, bőrvarró szék, fűrők, gyaluk, sablonok, faeke stb.) egy ma már letűnt, de Ács múltját idéző kor emlékei. Sebestyén Miklós főgondnok úr és Bédi Gergely presbiterünk segítségével az anyag már a parókián van, jelenleg ugyan csak „elraktározva”. Terveink szerint a közeljövőben a melléképületek egyikében kialakított jelképes „bognárműhelyben” helyezzük el, hogy megtekinthető legyen. Így a templomdomb látnivalóinak sora újabb egységgel bővül: a római kő, a középkori templom, az emléktáblák, a gyülekezeti teremben látható templom- és egyháztörténeti tabló mellett hely- és ipartörténeti érdekesség is várja az érdeklődőket. Bízunk benne, hogy önmagunk, a máshonnan érkezők, de talán leginkább gyermekeink számára lesz segítség ez, és a korábban említett örökségünk is, hogy városunk, gyülekezetünk értékei között erősödjék az otthon iránti szeretet, tisztelet.

Végül köszönjük az adományozóknak, hogy gyülekezetünket méltónak ítélték, hogy feltett kincseiket ránk bízák. Köszönjük a lebonyolításban részt vevők segítségét is.

Gerecsei Zsolt

HITTANTÁBOR BALATONFENYVESEN ÉS A PARÓKIA UDVARÁN

A nyár nem múlhat el tábor nélkül. Az idei nyáron, július 5-től 9-ig Balatonfenyvesre vittük a vállalkozó szellemű nagyobbakat, mintegy tizenkét gyermeket. A sok fürdés és játék mellett nem maradhattak el a megszokott áhítatok és foglalkozások sem. Sok mindent megtudtunk Ruth könyvéről és arról, hogy nem csak a jónak, de a rossz dolgoknak is van értelme és nevelő hatása az életünkben, és arról is, milyen fontos az ember életében a hűség. A délutánok főként beszélgetéssel, játékkal és kézműves foglalkozással teltek. Jó volt újra találkozni a barátoknak, legyenek gyerekek vagy felnőttek. Köszönjük segítőknek, akik már évek óta hűségesen jönnek velünk: Pacánt Erzsébetnek és Nyéki Tibornénak.

A gyülekezet nem feledkezhet meg a legkisebbjeiről sem, hiszen a parókián július 22-től

25-ig megrendezett napközis hittantábort nekik is rendeztük. Élmény volt együtt lenni a 41 gyerekkel, mert fegyelmezt, kedves kicsik és nagyobbak voltak a résztvevők. Eljöttek óvodásaink is és ügyesen még a sorversenyeket és ügyességi

KIRÁNDULÁS A KIS-BALATONHOZ

Augusztus 14-én reggel indult gyülekezeti csoportunk a Kis-Balatonhoz. Még sokan nem ismerték hazánk e táját. Jó tempóban haladtunk, gyönyörködtünk az elénk táruló panorámában. Balatonkeresztúr határában „elszökött” a levegő a busz fékrendszeréből. A közeli benzinkútnál kényszerpihenőt tartottunk. Sofőrünk egyedül, majd a megérkezett szerelővel 4-5 óráig szerelte a buszt. Mi először kávéztunk, fagyiztunk, majd gyalog elindultunk a 3 km-re lévő Balatonhoz. Máriafürdőre érkeztünk, ahol a személyzet megismerve helyzetünket, előzékenyen belépődíj nélkül beengedett minket a strandra, ahol legalább a lábunkat belógathattuk a kellemes vízbe. Közben gyönyörködtünk az elénk táruló látványban: a szembeni Balatongyörökben, a szigligeti várban, Badacsony és környéke jellegzetes hegyeiben. Közben az elkészült busz értünk jött, Zalavárra érkeztünk, ahol a romkert és a Kis-Balaton ház várt bennünket. Megismertük a hely jelentőségét, történetét, növény- és állatvilágát, melyet a Ramsari Egyezményben szigorúan védettnek nyilvánítottak. A kiállítótermben rengeteg új ismerethez juthattunk. Ez a táj az itt élők számára az elmúlt századokban biztosította az életfeltételeket,

ANYAKÖNYVI ADATOK:

MEGKERESZTELTÜK:

Horváth Lili
Tribolt Zsuzsanna Viktória
Bartos Ádám
Sinoros-Szabó Brigitta
Sinoros-Szabó Renáta
Sinoros-Szabó Anett
Morvai Kevin
Szabó Róbert Vilmos
Tóth Gergő

Fegő Marcell
Gasztonyi Dominik
Jankovics Ádám
Böröcz-Katona Aisa

HÁZASSÁGOT KÖTÖTT:

Dávid Márk-Balogh Mária
Gyivicsán Gábor-Lőrincz Andrea

ELTEMETTÜK:

Nagy Sándorné	
Varga Julianna	84 év
Dr. Vízváry Dezsóné	
Horváth Ildikó	65 év
Karsai Jánosné	
Stremler Anna	55 év
Konzola István	79 év

Az adatok a 2010. május 17. és a 2010. augusztus 15. közötti állapotot tükrözik.

SZONETT AZ ÖT KENYÉRRŐL

Arról a régi öt kenyérről zengek,
arról a most is fénylő öt kenyérről!
–Nem halványul két ezredév kódétól–,
amelyet Ő megáldott s Ő szegett meg.

Csak öt kis kenyér – mily parányi kezdet;
de mikor átvették az Ő kezéből
és úgy szolgáltak ebből a kevésből
–elég lett sok-sok éhező ezernek!

Uram! Te tudod, nekem ennyi sincsen
talentumokban, szolgálatban, hitben,
mégis, tudom, ha irgalmad megáldja –

bármily kevés az, mit Tetőled vettem,
ha hit kezével osztogatni kezdem
megújul az ötezrek csodája!

Haluszka Margit

játékokat, kézműves foglalkozásokat is végigcsinálták velünk. Minden reggel 10 órakor mentünk be a templomba és ott hallgattuk az igét és annak magyarázatát Zsolt bácsitól, az énekeket pedig az általam humorosan csak vokálosoknak nevezett: Bea, Iza és Judit néni tanította be. Idei témánk Illés próféta élete volt, ezzel foglalkoztunk három napon keresztül. Szombaton kirándultunk Kisigmándra egy állatfarmra, és az ottani református templomot is megnéztük ott megtartva áhítatunkat.

A három nap gyorsan elszaladt, de a tábor emléke, remélem, megmaradt felnőttben és gyerekekben egyaránt. Jó volt megtapasztalni azt a sok segítséget, amit a ránk főző asszonytestvérektől, szülőktől kaptunk. A lelkes segítőknek is köszönjük, hogy itt voltak.: Meszlényi- Mali Beátának és Milán Izabellának. Köszönünk minden adományt, amellyel támogattak bennünket. Isten segítsen bennünket, hogy jövőre újra találkozzunk.

Gerecsei Judit lelkipásztor

búvóhely is volt, könnyen védhető lakóhelyet adott. Kápolnapusztán az ott élő bivalyok és szürkemarihák tulajdonságaival, elődeink életében betöltött szerepével ismerkedhettünk. Idősebb testvéreink emlékeztek arra, hogy a bivalyokat régen az ácsi cukorgyárban is felhasználták vagonok vontatására. Balatonszentgyörgyön volt utolsó állomásunk. A Csillagvár háromszintes épülete közel kétszáz évvel ezelőtt vadászkastélynak épült. A csillag alakú épületben a török-magyar harcok, végvári élet kora elevenedik meg. (Történetéhez tartozik az itt őrzött rabok kínzása is.) Itt a Baba Múzeumot is megcsodálhattuk. A korbács viseletbe öltöztetett katona bábuk viseletét szemlélhettük.

Különös élmény volt visszatekinteni régmúlt időkbe általuk, érezni azt, hogy édes hazánknak minden időben szüksége volt védő, hazaszerető, a nemzetért tenni, akár életet áldozni is kész emberekre.

További uticéljaink a busz szerelése miatti késés miatt elmaradtak. Mégis jó érzéssel indultunk hazafelé a közös vacsora elfogyasztása után, néhányan még daloltak is a buszban az este 11 óra körüli hazaérkezésig. *Héregi Irén*